

Organisationer, som var blevet slaaet i Stykker ved Tyskernes Invasion. Og vi har i de sidste Aar rejst en Bevægelse for i hvert Fald at redde Børnene, der under alle Omstændigheder var uskyldige i Krigen, men som har lidt frygteligt under dens Forbandelser. Vi har, som ærede Medlemmer ved, haft en Invasion af Børn fra Ungarn, Bøhmen, Østrig og Tyskland. Men ogsaa dette Omraade er nu blevet draget ind i den fanatiske nationale Agitation. De tyske Blade har i de sidste Dage hævdet, at for Tysklands Vedkommende blev dette Værk blot fortsat, fordi vi vilde gøre de tyske Børn til danske. Noget mere taabeligt kan jeg ikke tænke mig. Det er Flensborg-Børnene om igen. Jeg vil gerne overfor det ærede Medlem Hr. Schmidt oplyse, at der i Øjeblikket findes her i Danmark ca. 1 000 Børn fra Udlandet, fra Wien, Berlin, Hamborg, og af disse 1 000 Børn er kun 20 Flensborg-Børn, og med de 20 Flensborg-Børn kan Danmark dog under ingen Omstændigheder vinde Flensborg tilbage. Jeg tror, at det store Antal af disse Børn er kommet fra Berlin, men jeg tror ikke, der er nogen, selv i det konservative Folkeparti, der i Øjeblikket tænker paa at erobre Berlin med dette Antal Børn, dertil er der sikkert for varmt dernede nu. Naar det ærede Medlem Hr. Schmidt rettede en Tak til det danske Folk og i særlig Grad til Socialdemokratiet for det Værk, vi her har udført, men dertil føjede de Ord, at den ikke kunde udvides til dem, der havde haft en Bagtanke dermed, maa jeg afvise denne Tak. Der er ingen af de 20 000 danske Plejeforældre, der har lukket deres Hjem op for et Barn derudefra, som led Nød og Sult, der har tænkt sig, at de under nogen Form skulde have Løn derfor. De har gjort det udelukkende for at hjælpe de smaa Stakler, som har lidt under Krigens Forbandelse, og ikke af nogen anden Grund. Og de danske Myndigheder har — det maa jeg erklære — stillet sig overordentlig velvilligt og ikke taget Hensyn til, fra hvilken Side Børnene kom. Det er ogsaa en Kendsgerning, at har der været 20 eller 50 flensborgske Børn heroppe, har der fra 1ste Zone i Sommerferien, med de danske Myndigheders Tilladelse, været et langt større Antal Børn Syd paa. Den Kritik, der er rejst fra de tyske Nationalisters Side, er derfor ganske uberettiget og ubeføjet, og det var ønskeligt, at den kunde høre op. Ellers frygter jeg, at den vil kunne gøre Skade.

Det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pitzner, gjorde i sin

Tale forleden gældende, at den Tale, Arbejdsgiverforeningens Formand havde holdt, var vel overvejet. Hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, maa vi fra vor Side sætte Ordet Krigserklæring i Gaaseøjne. Thi det Fundament, som denne Tale er bygget paa, er ganske forkert. Jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse oplæse den Passus, som vi fra Arbejdernes Side har opfattet som en Krigserklæring. Den lyder saaledes: „Naar det kan hævdes, at medens Arbejdslønnen før Krigen udgjorde 20 pCt. af en bestemt Artikels Pris, medens de 80 pCt. kom paa Raamaterialet, Udgifter ved Forarbejdelse, Avance o. s. v. — og at Forholdet nu er lige det omvendte: 80 pCt. til Arbejdsløn og 20 pCt. til hele Resten, saa maa et saadant Eksempel mane til Eftertanke, til Forstaaelse af, at paa den Maade gaar det ikke længere; paa den Maade vil vi blive konkurreret sønder og sammen, paa den Maade arbejder vi os ikke frem, men nedenum og hjem. Og derfor skal det først og fremmest lyde fra dette Sted: Arbejdslønnen i Danmark har kulmineret. Den bliver ikke forhøjet, koste, hvad det koste vil, vi lader os hverken lokke eller true. Ske, hvad der ske vil; har vi givet efter før, denne Gang staar vi fast. Og gjorde vi det ikke, lod vi os med fuld Bevidsthed drive længere ud i Krisen, saa vilde det danske Samfund med Rette sige til os, at vi har opført os som daarlige Børgere“. Det, som jeg hævder er ganske falsk, er — hvad der gøres gældende i denne Tale —, at Forholdene under Krigen har forandret sig paa den Maade, at Arbejdslønnen nu udgør 80 pCt. af Vareprisen, medens Udgifterne til Raavarer o. s. v. kun udgør de 20 pCt. Jeg vil gøre den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, Hr. Pitzner, opmærksom paa, at i det Erhverv, som jeg er særlig kendt med, nemlig Brødfremstillingen, har Forholdet snarere forskudt sig til den anden Side. Arbejdslønnen for et 8 Punds Rugbrød, deri iberegnet Omkostningerne ved at bringe dette Rugbrød ud til Forbrugeren, andrager kun 18 Øre, det vil sige $\frac{1}{6}$ af Brødetets samlede Pris. For Klædevarer gælder omtrent det samme. Arbejdslønnen for et Sæt Tøj udgør kun $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{6}$ af den samlede Pris. Naar man derfor har opstillet denne Beregning, saa er det paa et ganske falsk Grundlag, og det maa og kan kun være ud fra den Forudsætning, at man med alle Midler vil søge at komme Arbejderklassen til Livs. Det er naturligvis noget, som vi for vort Vedkommende maa tage til Efterretning. Men kommer denne Strid, kommer denne store